

dan Omlægning bl. a. forfulgte det Formaal at forhindre en Afkastning af Skatten fra Serveringsforetagenders Side.

Flertallet har dog ikke villet stille Ændringsforslag i de anførte Henseender, da saadanne vilde føre til en ret vidtgaaende Omarbejdelse af Lovforslaget, som man ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til at foreslaa, idet man maa finde, at Forslaget, saavel i sin Grundtanke ved Valget af Skatteobjekt som i det store og hele i Henseende til Gennemførelsen, fortjener Tilslutning.

Flertallet stiller derimod et Par mindre Ændringsforslag, dels til § 1, dels til § 4.

Ændringsforslaget til § 1 har kun til Hensigt at tydeliggøre Forslagets Hensigt dels ved at nævne en Række Foretagender, der formentlig tilsigtes beskattede, men hvis Skattepligt muligvis kunde omtvistes, naar de ikke særlig nævnes, dels ved at ændre Ordet Bruttoindtægt til Entréindtægt; man er nemlig bleven opmærksom paa, at der, medens det formentlig alene er Entréindtægten, der agtes beskattet, ved Benyttelse af Ordet Bruttoindtægt kunde opstaa Tvivl om, hvorvidt der heri skal indbefattes Hovedentreprisens Indtægt af Garderobes-, Lejeindtægt af Restaurations-, Forevisnings- og lignende Lokaler o. s. v.

Ændringsforslaget til § 4 gaar ud paa at begrænse Ministerens Adgang til at indrømme Fritagelse og Nedsættelse. Udtrykket „almennyttig“ synes temmelig almindeligt og ubestemt. Naar de ønskede Lempelser indrømmes videnskabelige Forevisninger og Forevisninger i Undervisningsøjemed, vil man formentlig i det væsentlige have naaet, hvad der er tilsigtet. Overfor velgørende Øjemed har man villet undgaa, at foregivne Velgørenhedsformaal, der ikke i Virkeligheden føre til, at noget Beløb, der staar i et rimeligt Forhold til Publikums Udgift, kommer Velgørenheden til gode, skal nyde godt af den omhandlede Undtagelsesbestemmelse.

Ændringsforslaget tilsigter derfor, at kun det Beløb, som virkelig kommer til

Indtægt for et velgørende Formaal, skal kunne blive skattefrit.

I øvrigt indstiller Flertallet Forslaget til Vedtagelse i uforandret Skikkelse.

Et *Mindretal* (A. C. Meyer, Samuelsen og Stauning) mener, at Afgift af Teaterforestillinger og enhver Art af offentlig Kunstydelse eller Forlystelse bør være en *kommunal* Sag. Forholdene kunne være meget forskellige i Landets Egne, og lige saa forskellig kan da Evnen til at udrede Afgiften være. Det er uomtvisteligt, at en fast Afgift til Staten vil kunne virke i høj Grad uligeligt og uretfærdigt.

De Oplysninger vedrørende Teatrene, man i den Henseende har indhentet, gaa da ogsaa ud paa, at en forhøjet Skat — Statsskattens 15 pCt. — vil være faretruende for deres Virksomhed, og at Skattens Overvæltning paa Publikum vil svække Teaterbesøget, hvad der ikke blot vil være til Skade for Teatrene og den gode Kunst, men tillige stærkt vil mindske den af Regeringen forventede Skatteindtægt.

Teaternæring har ikke vist sig at være særlig lukrativ, men selv om den virkelig kunde give sin Udøver en respektabel Indtægt, er det ganske urimeligt at slaa ned paa den af den Grund. Er Statsborgerens Velstand fremstaaet som Følge af gunstige Vilkaar og personlig Dygtighed, bør hans Ydelse til de offentlige Kasser bestemmes under Hensyn hertil og efter Indtægts- og Formueskattens Princip.

Mindretallet kan ikke erkende, at der, hvor Talen er om Afgift paa Forlystelser, bør drages en Skillelinie mellem det, der falder ind under Begrebet „Kunst“, og det, der indrangeres under Variété eller „Gøgl“. Det bør være de kommunale Myndigheders Opgave at bestemme Afgiftens Karakter og Størrelse og indkassere den til Fordel for Kommunekasserne.

En Statsskat som den foreslaaede vil ganske sikkert medføre, at „Gøglet“ breder sig paa Bekostning af gode Artistydelser. De betydeligere Variétéer maa betale høje Honorarer til udenlandske Artister, men tør ikke af den Grund forhøje Billetpri-